

Új Szövetség

A Magyarok Világszövetsége kezdeményezésére népszavazás lesz arról, hogy a külföldön élő magyarok kapjanak-e kedvezményes honosítási lehetőséget. Az ellendrukkerek és demagógjaik, akármiért is azok, az OVB által jóváhagyott kérdést értelmezik, s igyekeznek a népszavazást a jelenleg egyébként megítélhetetlen jogi és pénzügyi részletkérdésekbe terelni.

Az alapkérdés azonban nem az, hogy mi lesz akkor, ha az állampolgárság jogintézményét változatlan formában kiterjesztik, hanem az, hogy **Magyarország népe megragadja-e az alkalmat és akar-e ismét nemzeti kötelékben élni azokkal a magyarokkal, akik a szomszédállamok expanzionista, terület és népességrabló politikája következtében 80 éve azok fennhatósága alá kerültek. Akarunk-e a népfelleggel élve, szövetséget kötve külföldi nemzettársainkkal, s velük erősödve, Magyarország egész állami életét nemzeti keretekben elképzelve megszervezni.**

Az egyenrangú országok Európájában 2004-ben már nem fogadható el a 80 vagy 60 évvel ezelőtti imperialista demagógia, miszerint a magyarságnak Trianon, bármi miatt nincsenek jogai. Ki kételkedhet abban, hogy 13 millió magyarnak, többségüknek joga van más nemzetekhez hasonlóan szövetkezni egymás támogatására és 10 millió magyarországi magyarnak, többségüknek joga van úgy dönteni, hogy e szövetkezést támogatja. Sokkal több, mint a nagyhatalmi döntés alapján néhány tízezer románnak az erdélyi magyarságról is Erdély elszakításánál, vagy néhány száz diplomatának Trianonnál.

Az „igen” nem lesz példátlan, hiszen a magyarság csak mások példáját követi. A „nemzet” nem idejétmúlt kategória, emlékezzünk csak az utóbbi 100 évben Írország függetlenné válására, Szerbia vagy Franciaország harcára a német megszállás ellen, Izrael pénzzel és terrorral 2000 év után visszanyert államiságának példájára, India több száz éves szabadságharcára, és 1948-ban elnyert függetlenségére, a gyarmati népek sorának, például Algériának, Marokkónak, Libanonnak a függetlenségi harcára a hatvanas években, Vietnamba, Grúziára, Örményországra, a balti országokra, Kelet-Timorra, Dél-Afrika, Horvátországra, Szlovénia függetlenné válására a kilencvenes években és ma Koszovóra, Kurdisztánra, Irakra és Icskériára. Hogyan is lehetnek ennyire félrevezettetve azok, akik a „nemzet” idejétmúltságát valóban elhiszik, hogyan hihetik, hogy a magyar nemzet többsége elhiszi ezt a tények ellenére. Ami persze nyilván hirdetőinek jól jövedelmező megélhetési ideológia.

A nemzethez való tartozás megélése, a nemzeti érdek képviselése természetesen nemcsak függetlenségi háborúkban, hanem békés eszközökkel is folyik. Oroszország, Németország, Nagy-Britannia, Románia, Szlovákia, Izrael és számos más ország állampolgársági jogát nemzeti szemszögből formálták. Az izraeli állampolgársághoz elég távoli ősök zsidó voltát tanukkal igazolni. Az USA cégei Magyarországon is érdekvédelmi szövetséget alakítottak, s van ilyen a frankofon államoknak is. A nagyhatalmak a nemzetközi szervezetek ernyője alatt kényszerítik rá akarataikat a kisebbekre. Izrael állami és félállami intézmények sorát tartja fenn az izraeli és zsidó érdekek képviselőire. Az olasz és kínai kolóniák zárt, egymást segítő világáról könyvek tucatjai szólnak, s ez igazán csak néhány példa. A magyar nemzetnek fel kell vennie tehát a kesztyűt, mert mások már régen viselik, és a nemzeti létért, a jólétért való küzdelemből nem lehet kiiratkozni.

Azon nemzetek számára, akik tagjai, polgárai támaszkodhatnak nemzettársaik segítségére a nemzeti összefogás, az azt támogató állami intézmények többleterőforrás. Ha az üzleti lehetőségekről egymást tájékoztatjuk, egymással szövetkezünk, megőrizzük piacainkat, ezzel sikeresebbek, eredményesebbek lehetünk. Az összetartozás érzése, s mi több, az összetartás, a magabiztos emberek szövetsége a legértékesebb, s ez az, amihez a népszavazás vezethet. A magyarországi magyaroknak nem pusztán szívüket követve kell nemzeti keretekben gondolkodni, hanem mert ez előnyösebb.

Aki ma a „nem” mellett agitál, részt és felelősséget vállal az állampolgárság esetleges további megtagadásában, az hiába szónokol nemzetstratégiáról, ha sikerrel agitál, bűnös lesz több százezer ember a nemzetből való tevőleges leválasztásában, a nemzet egy második világháborús méretű embervesztésében és területvesztésében, megcsönkítésében. S e felelősséget majd vállalni kell a nemzet egészséges, mert önmagát fenntartani akaró része előtt. A kormánypártok számára az egyetlen lehetőség arra, hogy ezt bizonyosan elkerüljék az, ha álláspontjukat haladéktalanul megváltoztatva az „igen” mellé állnak. Ha a nem mellett maradva vesztenek, úgyszólván jó időre eltűnnek a politikai életből.

Támogatja bölcsen újragondolt állampolgársági, bevándorlási, gazdaságfejlesztési, mobilitási, oktatási és médiaintézkedésekkel, kereskedelmi, szakmai, kulturális, egyházi, virtuális, lakóhelyi és kommunikációs hálózatok fejlesztésével, az ilyenek támogatásával és minden más racionális módon.

A „nem” sem példátlan. Kohéziójukat veszített nemzetek ezrei tűntek már el nyelvükkel együtt a történelem folyamán: Nincsenek agatürszoszok, hettiták és hurrik, mi lett az avarokkal, a jászokkal és a kunokkal, vagy a birodalomalkotó hunokkal, mi a gótokkal? A globalizálódó világban valóban nincs esélye a fennmaradásra azoknak a nemzeteknek, amelyek nem akarnak fennmaradni.

Újítsuk meg hát szövetségünket, mi magyarok, éljünk akárhol a világban és kezdjünk új életet e szövetség tudatában és érdekében, kezdjük képviselni saját személyes érdekeinket a nemzet egészének keretében. Újítsuk meg szövetségünket mi, magyarországi magyarok is. S nemzeti szövetségünk tudatában gondoljuk újra Magyarország jogszabályait. Valamennyit. A történelem is pszichológia, s sokkal fontosabb a nemzet valódi egyesülése, mint akárhány TB jogszabály, mert emez alapján lehet amazt újraírni, de amaz alapján emezt nem.